

S T A T U S

คำปรึกษา สถานะของเรา

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

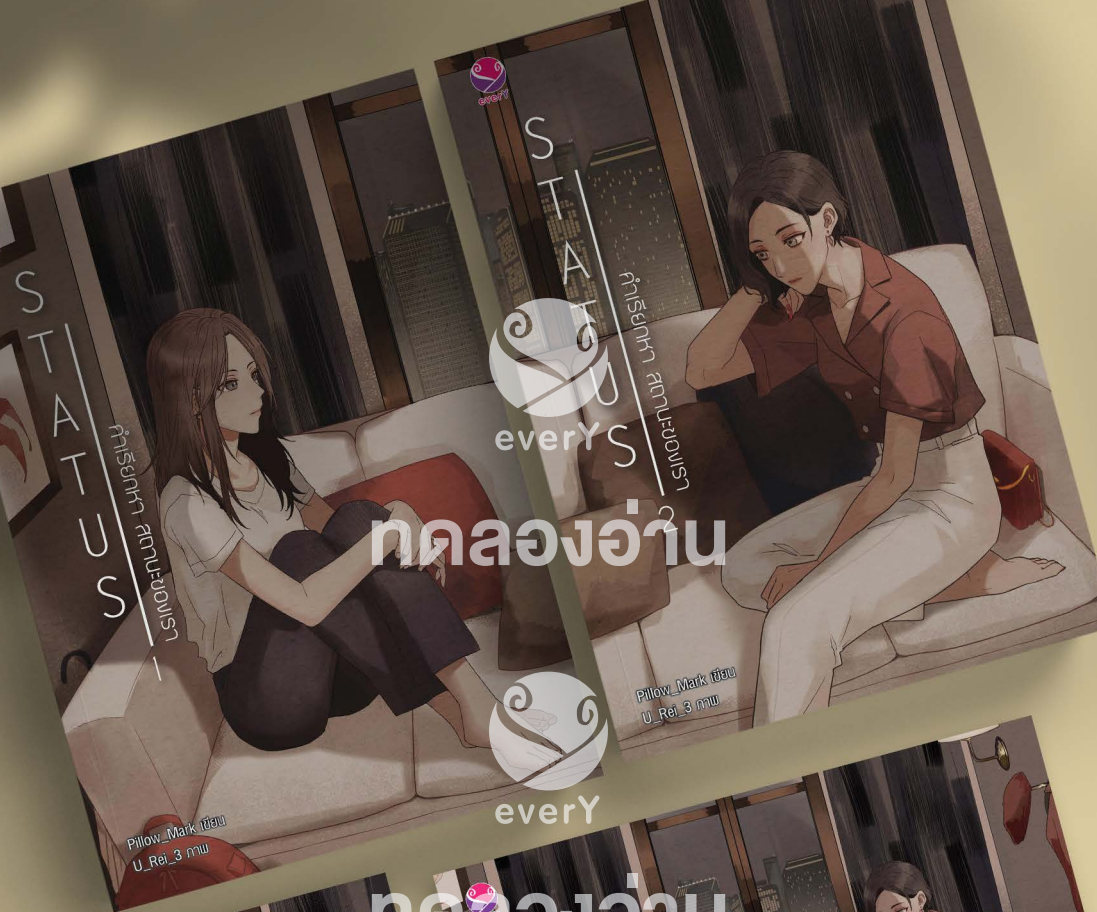

everY

ทดลองอ่าน

Pillow_Mark เขียน

U_Rei_3 ภาพ

Status คำเรียกหา สถานะของเรา 1

Status คำเรียกหา สถานะของเรา 1

Pillow_Mark เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2394-5

ภาพปก U_Rei_3

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 569 บาท (2 เล่มจบ)

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ไม่ว่าใครก็คงมีความหลัง ความทรงจำที่ยากจะลืมกันทั้งนั้นใช่ไหมคะ
ถ้าเป็นความทรงจำที่ดี ก็ย่อมทำให้เรามีความสุขและรู้สึกอึดอัดทุกครั้งทีนึกถึง
แต่ถ้าเป็นความทรงจำที่ไม่ค่อยดี เราย่อยากจะลืม หรือไม่ก็อยากจะย้อน
กลับไปแก้ไขมัน

และความหลังเหล่านั้นก็ทำให้ทุกๆ คนเติบโตขึ้น เรียนรู้ที่จะทำให้อันนี้ดีขึ้น
กว่าวันที่ผ่านมา

สำหรับใครที่เคยประทับใจจาก 'Warm Eyes ดวงตาของเธอ' ของ Pillow_mark
มาแล้ว

เราเชื่อว่าคงจะรัก 'Status คำเรียกหา สถานะระหว่างเรา' เล่มนี้เช่นกัน
ขอให้หนังสือเล่มนี้ได้ฝากแนวคิดดีๆ ไว้ในใจผู้อ่านทุกท่าน
เพื่อเราจะได้ทำวันพรุ่งนี้ให้ดีกว่าวันที่ผ่านมา เช่นเดียวกับเรื่องราวในหน้ากระดาษ
ถัดไปค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

บทนำ

รุ่นพี่หุ้่นถึงน้ำคนนั้น

"ยินดีด้วยนะคะพี่ๆ ยินดีด้วยค่า"

ปากก็พูดประโยคเฟกๆ ออกไป ส่วนมือก็หิบบนม่งออยๆ ส่งให้ เอ้า! เดินขยับแถวกันเข้ามาเร็วๆ หน่อยสิ

ผีนย้มจนเมื่อปากจะแยแล้ว

ฉันแอบหันหลังไปกลอกตากับตัวเองอย่างเซ็งๆ ขณะหิบบนมในตะกร้า แจกให้กับพวกรุ่นพี่ ม.หก ซึ่งจะสำเร็จการศึกษาในวันนี้

ฉันกับเพื่อนๆ ทุกคนอยู่ในงานพิธีปัจฉิมนิเทศของโรงเรียน ซึ่งตอนนี้ พิธีก็ใกล้จบแล้วละ เราอยู่ในช่วงที่จะให้ตัวแทนน้องๆ ทั้งมัธยมต้นและมัธยมปลาย นำขนมหรือของที่ระลึกที่แต่ละห้องจัดทำขึ้นมา นำมาแจกจ่ายให้กับรุ่นพี่ ม.หก ทุกคนเป็นการอำลาครั้งสุดท้าย

และฉันก็คือหนึ่งในตัวแทนของห้อง ก็ช่วยไม่ได้แหละ คนมันหน้าตาดี ส่วนสูงก็โดดเด่น เรือนก็เก่งไม่เป็นรองใคร ก็ไม่แปลกถ้าคุณครูประจำชั้นท่าน จะเลือกฉันให้มาเป็นตัวแทนของห้อง

นอกจากคุณสมบัติฉันจะโดดเด่น บทบาทในโรงเรียนฉันก็โดดเด่นไม่แพ้กัน น้อยคนที่จะไม่รู้จัก 'ต้นหยง' คนนี้ ฉันมีเพื่อนเยอะ รู้จักทั้งรุ่นพี่ เพื่อนรุ่นเดียวกัน และรุ่นน้อง แม้แต่พวกคุณครูก็รู้จักและจำชื่อฉันได้กันหลายท่าน กลุ่มเพื่อนที่ฉันอยู่ก็เป็นกลุ่มที่ค่อนข้างใหญ่ เวลาพวกเรานั่งรวมกลุ่มกันเวลาพักกลางวัน ก็จะดูเหมือนเป็นแก๊งมาเฟียของโรงเรียนที่ไม่ค่อยมีใครอยากเข้าใกล้ให้อารมณ์

พวกกลุ่มเด็กผู้หญิงกลุ่มใหญ่ที่ชอบดักตบรังแกพวกเพื่อนเนิร์ดตามห้องน้ำหรือหน้าโรงเรียนอะไรทำนองนั้นแหละ แต่พวกเราไม่เคยไปตามรังควานหรือรังแกใครหรอกนะ แต่อย่าลองมาแหย้มละกัน

"พวกพี่เดินกันมาเร็วๆ หน่อยสิคะ" ฉันพูดเหวี่ยงๆ ใส่พวกกลุ่มพี่ ม.หก ที่เดินเข้าแถวรับขนมจากพวกฉันกันช้าเหลือเกิน จะมาแหยงหน้ามองตึกมองระเบียงโรงเรียนอะไรกันตอนนี้อยู่มาตั้งหกปีไม่มอง มามองเอาวันสุดท้ายเนี่ยนะ

และเพราะว่าลูกในโรงเรียนฉันดูคลุแบบนี่แหละ มันเลยทำให้ฉันตระหนกว่าตัวเองโดดเด่นและไม่ต้องแคร์ใคร มันเลยนำพาให้นิสัยฉันเริ่มเสีย ฉันเป็นพวกเด็กปากไม่ดีแถมมีนิสัยขี้เหวี่ยง ฉันไม่พูดถนอมน้ำใจใคร ฉันชอบนินทาเพื่อน บางทีเราก็มีเรื่องกันระหว่างกลุ่มเพื่อนก็เพราะไฉนนิสัยทำนองนี้เนี่ยแหละ

"เตสินี้ ยัมหน้อยสิ หน้าเหวี่ยงเชียรว"

ฉันรีบหลังตรงหน้ายัมทันทีเมื่อจู่ๆ คุณครูผู้คุมพิธีก็เดินเข้ามาทักฉันเสียงดังจากด้านหลัง โอ๊ย ทำไมไม่พูดเบาๆ วะ อายุคนอื่นเขา

แต่พอฉันเห็นแผ่นหลังครูคนนั้นเดินผ่านไป แล้วฉันก็ถอนหายใจและกลับไปทำหน้าที่บูตบิ่งเหมือนเดิม ฉันหยิบขนมจากในตะกร้าที่คล้องอยู่กับแขนและส่งให้พี่ ม.หก อย่างขอไปที เมื่อไหร่จะหมดเนี่ย

นิ้วมือฉันต้องสัมผัสกับมือของรุ่นพี่ ม.หก มือแล้วมือเล่า ตอนแรกๆ ฉันก็มองหน้าพวกพี่ๆ เขาระหว่างส่งขนมให้หรอกนะ แต่พอความรู้สึกเบื่อและเมื่อยขาเริ่มเข้ามา ฉันก็เริ่มก้มหน้ามองพื้นแทน แต่แล้วก็มีมือกลมๆ ป้อมๆ มือหนึ่งที่ทำให้ฉันสะดุดตาเข้า

มือผิวสีขาวอมชมพูกลมๆ กำลังรับขนมจากมือของฉัน มีคนผิวสีขานานี่อยู่ในโรงเรียนเราด้วยหรอ

ฉันตัดสินใจเงยหน้าขึ้นไปมอง แล้วก็เจอเข้ากับ

...ถึงน้ำไปยกษ์

อ๋อ ไม่ใช่! เธอเป็นรุ่นพี่ ม.หก คนหนึ่งนี่แหละ แต่ฉันไม่ค่อยคุ้นหน้าเลยแะว่าแต่ทำไมอ้วนจัง อ้วนจนตอนที่ฉันเงยหน้าขึ้นมามองเธอ ภาพถึงน้ำตาลๆ กลมๆ ในที่วิมันก็ผุดขึ้นมาซ้อนกับร่างของรุ่นพี่คนนี้ ทำไมพี่ปล่อยตัวเอง

ให้อ้วนขนาดนี้คะ

"..."

"..."

และไม่รู้ว่าเป็นเพราะจังหวะเวลามันเป็นใจ หรือเกิดอะไรขึ้นกันแน่
จู่ๆ ฉันกับรุ่นพี่คนนี้ก็ไ้มีเวลาเกือบเสี้ยวเวลาที่ได้สบตากัน ด้วยนิสัยเสียที่มี
ในตอนนีทำให้ฉันเผลอส่งสายตาค้อนไม่เป็นมิตรใส่รุ่นพี่ออกไป รู้จักกันก็
ไม่มีสิทธิ์อะไรมามองหน้าฉันนานๆ แบบนี้

แบกร่างอ้วนๆ ของพี่ไปไกลๆ หนูเลยไป

"เสร็จซักที กูเพิ่งมาสังเกตว่าเด็ก ม.หก โรงเรียนเราเยอะเหมือนกันนะ"

ทับทิม เป็นเพื่อนสนิทที่สุดของฉันและเป็นหนึ่งในตัวแทนแจกขนมของ
ห้องเช่นกัน เธอบ่นพึมพำออกมาขณะเราเดินแถวกลับเข้าไปนั่งร่วมพิธีต่อที่ได้
อาคารเรียน

"กู่วงจะตายหาอยู่แล้ว พิธีแบบนี้ทำไมแหม่งไม่ให้แค่เด็ก ม.หก กับครู
ร่วมพิธีกันไปวะ ให้เด็ก ม.อื่น ที่ไม่เกี่ยวมานั่งทำไม" ฉันบ่นเหมือนบ้าแก๋ๆ
ออกมาและเอนตัวไปข้างหน้าเพื่อเอาหัวพิงสัปหงกกับแผ่นหลังของเพื่อนที่นั่ง
อยู่ข้างหน้าโดยไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะยินยอมหรือเปล่า

"แล้วตกลงมึงเลือกได้รึยังวะว่ามึงจะเข้าสายอะไร"

"อ้อ"

คำถามของทับทิมทำให้ฉันต้องเงยหัวกลับขึ้นมานั่งหลังตรงอีกครั้ง
จากที่ตอนแรกสมองฉันมันว่างเปล่ามีแต่ความมึนงงและความเบื่อหน่าย พอ
ทับทิมถามมาแบบนี้ ฉันก็เริ่มกลับมาเครียดกับการตัดสินใจที่กำลังจะมาถึง
อีกครั้ง

ตอนนี้ฉันเรียนอยู่ ม.สาม และไม่เกินอาทิตย์หน้าหรือภายในเดือนนี้
คุณครูประจำชั้นของทุกห้องจะเริ่มหว่านใบเลือกสายหรือเรียกแบบทางการว่า
'ใบเลือกแผนการเรียน' มาให้เด็กทุกคนในชั้น ม.สาม ได้เลือก การเลือก
แผนการเรียนให้ถูกนั้น พวกเราเด็กมัธยมต้นทุกคนจะต้องคิดต่อยอดไปถึง

อนาคตว่าเมื่อเราจบชั้นมัธยมปลายไปแล้วเราจะเข้าเรียนในคณะอะไร ในมหาวิทยาลัยไหน ใช้เกรดวิชาอะไรบ้างในการสอบเข้าคณะนั้นๆ

"ถูกเลือกศิลป์-คำนวณแหละมั้ง" "ไว้ก่อน ดูเป็นสายกลางๆ ตอนนี้อยู่ยังทะเลาะกับแม่กับยายไม่เคลียร์เลย"

"อ้อ ที่มึงอยากเข้าสถาปัต แต่แม่มึงอยากให้เรียนอักษรอะเหอะ"

"เออดี มึงก็รู้ว่ากูอยากเรียนออกแบบจะตาย"

แล้วฉันก็ยกมือขึ้นมากุมขมับอย่างปวดหัว อย่างหนึ่งที่ฉันไม่ชอบเกี่ยวกับตัวเองเลยก็คือฉันเป็นคนค่อนข้างยอมคนในครอบครัวมากกว่าเพื่อนในโรงเรียน ไม่รู้ทำไมต้องยอม อาจเป็นเพราะสภาพครอบครัวฉันไม่ได้อบอุ่นมากนัก และแม่กับยายฉันก็ต้องอดทนฟังฝ่าเรื่องไม่ดีมาตั้งมากมายขณะที่เลี้ยงดูฉัน ฉันก็เลยไม่ค่อยชอบเท่าไรเวลาเห็นแม่กับยายมีสีหน้าโกรธหรือเสียใจกับอะไรบางอย่าง สงสัยฉันจะได้ไปเป็นสาวอักษรจริงๆ อะแล้วละ

"แตกข้าวกันมึง!"

"นี่ พุดให้เพราะๆ หน่อยสิ!"

"ขอโทษค่ะ"

แล้วทับทิมก็ต้องเอ่ยปากขอโทษด้วยน้ำเสียงหงอยๆ หลังจากเผลอตะโกนเรียกคนอื่นๆ ในกลุ่มด้วยคำศัพท์สมัยพ่อขุนรามคำแหงดังไปหน่อยจนโดนคุณครูดูเข้าจนได้

"โดนดูเลยหรอ วันนี้นั่นวันอะไร"

"ก็สมควร มึงเสียงดังขนาดนั้น เดี๋ยวกูขอเข้าห้องน้ำหน่อยละกัน พวกมึงไปรอที่โต๊ะอาหารก่อนเลย"

"โอเค"

"เดี๋ยวกูรอเป็นเพื่อนมึงละกัน แล้วเดี๋ยวลงไปด้วยกัน"

เพื่อนๆ คนอื่นเดินจับกลุ่มกันลงไปโรงอาหารแล้ว ฉันปล่อยให้ทับทิมยืนรอที่หน้าห้องน้ำตามลำพัง ส่วนตัวเองก็เดินเข้าไปทำธุระส่วนตัวด้านใน หลังจากทำธุระเสร็จเรียบร้อยแล้ว ฉันก็เดินออกมาล้างหน้าล้างตาที่

อ่างล้างหน้าพร้อมกับส่องกระจกดูรอยสิ่วอย่างไม่พอใจ

"จะขึ้นอะไรหลายเม็ดวะ"

ฉันเพิ่มพำบนกับตัวเอง และในขณะนั้น ประตูห้องน้ำอีกห้องก็เปิดออก ร่างอวบอ้วนของรุ่นพี่คนที่สบตากับฉันในพิธีเดินออกมาจากห้องน้ำห้องนั้น เราสองคนมองหน้ากันนิดหน่อย

ฉันแอบส่งสายตาสงสัยออกไปเมื่อรุ่นพี่คนนั้นมองฉันไม่วางตาเลย ว่าแต่เธออ้วนจริงๆ นะเนี่ย อ้วนแบบกลมดิกเลย ฉันก้มลงไปมองที่ขาของรุ่นพี่คนนั้นเพื่อกะขนาด ขาฉันสองข้างรวมกันยังไม่เท่าขาข้างหนึ่งของพี่คนนี้เลย กระโปรงที่เธอใส่อยู่ก็ใหญ่เทอะทะซะจนฉันอดจินตนาการไม่ได้ว่าถ้าฉันเอามาสวมบ้างมันคงหล่นไปกองอยู่ที่พื้นแน่ๆ

กินข้างเข้าไปทั้งตัวเลยรีเปล่านะ

แล้วฉันก็เลิกสนใจเธอ ก้มหน้าลงไปล้างมือก่อนจะปิดก๊อกให้เรียบร้อยและเดินออกไปจากห้องน้ำ

"เดี๋ยวก่อนคะน้องหยง"

อู๋ รุ่นพี่คนนั้นก็ยื่นแขนกลมๆ ของเธอเข้ามาคว้าข้อมือฉันเอาไว้ ฉันเบิกตาอย่างตกใจ ไม่นึกว่าหล่อนจะมาจับตัวฉันด้วย แล้วเธอรู้อะไรฉันได้ยังไง

ฉันหันหน้ากลับไปหาเธอ ก้มมองดูมือสีขาวอมชมพูที่กำลังกุมข้อมือของฉันอย่างไม่พอใจ

"มืออะไรคะ" ฉันถามออกไป

"พี่มีอะไรจะบอกหน่อย"

ฉันขมวดคิ้ว แต่พอหันไปมองทางประตูห้องน้ำก็เห็นว่าทับติมหายไปไหนไม่รู้ ฉันเห็นว่าน่าจะพอมีเวลานิดหน่อย ก็เลยยอมหันร่างตัวเองกลับมาเผชิญหน้ากับรุ่นพี่คนนี้

พี่เหมือนถั่งน้ำจริงๆ นะ กลมดีจังเลย

"พี่ชอบหยง"

"หืม!"

ฉันตาโตเป็นไข่ห่านเลย และยกมือชี้มาที่ตัวเองเพื่อถามย้ำ ส่วนคุณ

รุ่นพี่ถึงน้ำที่ฉันยังไม่รู้จักแม้แต่ชื่อก็พยักหน้ายิ้มให้ฉันมั่นใจ

"พี่ชอบหยงมานานแล้ว แต่พี่ไม่กล้าบอก วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่พี่จะได้เจอหยง พี่เลยอยากจะบอกความในใจให้หยงรู้ไว้"

"พี่ชอบหนู จริงดิ?" ฉันถามออกไปอีกรอบและเริ่มยิ้มออกมาอย่างอดไม่ได้ ไม่ได้ยิ้มเพราะดีใจ แต่ยิ้มเพราะตลก

รุ่นพี่ผู้หญิงหุ่นดีน้ำแอบชอบฉันนั่นแหละ

"ใช่ พี่ไม่ได้หวังจะคบหรือคุยต่ออะไรนะ แค่อยากให้น้องต้นหยงรู้ไว้ว่า

พี่ชอบเธอมาก ชอบมากจริงๆ"

แล้วรุ่นพี่ร่างหญิงป้อมกลมก็ยิ้มละมุนส่งมาให้ฉัน

"ฮะ...ฮะๆๆๆ!"

ฉันระเบิดเสียงหัวเราะออกมาลั่นห้องน้ำ

"พี่บอกชอบหนูได้ไม่ดูสารรูปตัวเองเลยอ่ะ" ฉันยกมือขึ้นมาชี้หน้ารุ่นพี่ หุ่นอ้วนขณะกำลังหัวเราะท้องแข็งไม่หยุด ส่วนคนที่ถูกฉันระเบิดเสียงฮาใส่ก็ได้แต่ยืนตีสีหน้าไม่ถูกอยู่ที่เดิม

"เอาจริงนะพี่ ถ้าพี่ได้ไปลองลดหุ่นลงซักหน่อย เอาให้เหลือแค่อวบๆ บางทีหนูอาจจะอยากคบพี่ขึ้นมาก็ได้นะ"

ฉันยกแขนขึ้นกอดอกในฐานะผู้ที่เหนือกว่า ส่วนรุ่นพี่หุ่นกลมก็เปลี่ยนไปก้มหน้าลงไม่ยอมสบตากับฉันอีก

"เฮ้อ" ฉันส่ายหัวด้วยความรู้สึกที่ยังตลกไม่หายเลย "ขาใหญ่แล้วยังไม่เจียม...ขาใหญ่แล้วยังไม่เจียม"

ฉันพูดออกมาสองรอบเหมือนเป็นการบ่นเรื่อยๆ ไปในอากาศ มองกลับไปด้านประตูทางเข้าห้องน้ำก็เห็นทับทิมที่ก่อนหน้านี้ไม่รู้หายไปไหนมา กำลังยืนพิงกรอบประตูและมองมาที่เราสองคนอย่างสงสัยใคร่รู้

แต่ฉันยังไม่ทันพูดอะไรต่อจากนั้น รุ่นพี่ร่างกลมก็เคลื่อนไหวนำพาร่างอ้วนของเธอเดินออกไปจากห้องน้ำทันที ด้วยขนาดหุ่นที่ใหญ่ทะอะทะ ทำให้ไหล่กลมๆ ของเธอชนกับร่างฉันเข้าจนเข้าไปพิงกับอ่าวล้างมือ

"นี่!"

ฉันตะโกนตามอย่างเอาเรื่อง แต่ก็ไม่ได้เดินตามออกไป ได้แต่มองร่าง
อ้วนๆ ร่างนั้นเดินหายออกไปจากกรอบประตูทางเข้าห้องน้ำ โดยมีทับทิมที่ยืน
ประจำอยู่ตรงนั้นมองตามไปอย่างสงสัย

"เกิดอะไรขึ้นวะ"

หลังจากเหลือเพียงแค่เราสองคน ทับทิมก็เดินเข้ามาถามฉัน

"พี่คนนั้นเขาชอบกูวะ"

"หา!?"

"เออ มึงฟังไม่ผิดหรอก เมื่อกี้เขาบอกชอบกู แต่กูตอบไปว่าพี่แม่งขาใหญ่
แล้วยังไม่เจียมอีก ฮ่า!"

"ปากโคตรหมาเลยอหิยัง" ทับทิมทำเป็นจะตำหนิฉันในที่แรก "แต่ข้าพี่
เค้าก็ใหญ่จริงๆ นี่หว่า ฮ่า!"

"ฮ่าๆๆๆ!"

แล้วเราสองคนก็เดินกอดคอกันออกไปจากห้องน้ำด้วยจิตใจที่เบิกบาน
ไม่รู้สึกรถึงความผิดอะไร

"อะไรนะเพชร จริงหรือ!"

เสียงโวยวายของทับทิมกับใครบางคนในสายโทรศัพท์ทำให้ฉันกับ
เพื่อนคนอื่นต้องหันมามอง วันนี้ฉันกับเพื่อนชั้ต้องทำเวรด้วยกันในตอนเย็น
หลังเลิกเรียน และพวกเรากำลังเก็บกระเป๋ามาเตรียมจะออกจากห้องเรียนกันอยู่
หลังจากทำภารกิจเสร็จเรียบร้อยแล้ว

"ไม่ๆๆ เพชร โธ่ น้องรักของพี่ น้องหล่อจะตาย"

ฉันขำออกมาเมื่อเห็นสีหน้าตลกๆ ของทับทิมขณะพยายามพูดเอาอก
เอาใจน้องชายของตัวเองอยู่

"ไอ้ทุเรศที่มันด่าแกชื่ออะไรเพชร พี่จะตามไปจิกหัวมันเอง!!"

แล้วทับทิมก็เริ่มส่งเสียงโวยวายมากขึ้นกว่าเดิม

"ไม่ๆ เพชร จะบ้าหรือ ฮ่าตัวตายอะไรเล่า แค่นี้คนเดียวพูดกับแกแยๆ
แกถึงกับจะทำร้ายตัวเองเลยหรือ"

"..."

"อะไรนะ!? ไอ้ไผ่เม็ดเบ๊อเริ่มบนหัวแกด้วยเหร้อ ถ้าเพื่อนมันล้อกันเยอะ
นัก เดียวพี่พาไปคลินิกเอาออกให้ก็ได้ สงสารวู้ย"

หลังจากนั้นชักพักทับทิมก็วางสายจากห้องไป เพื่อนของฉันเหวี่ยง
โทรศัพท์มือถือราคาแพงใส่โต๊ะเรียนอย่างอารมณ์เสีย

"มีอะไรอะมึง"

"น้องกูโดนเพื่อนในห้องเรียนล้อ แม่ร้องไห้ร้องไห้ใหญ่เลย แกมบ่นจะ
ฆ่าตัวตายด้วย" เพื่อนสนิทของฉันตอบขณะหยิบเอาข้าวของในกระเป๋าบางส่วนใส่
กระเป๋าสะพาย "แต่แม่ก็ตลกจริงๆ แหะละวะ น้องกูมีไผ่เม็ดเบ๊อเริ่มขึ้นบน
กบาลมัน แล้วเด็กผู้ชายหัวมันก็เกเรียนๆ อะ น้องกูก็ตัวเดียว ไอ้พวกเพื่อน
คนอื่นมันก็ล้อเลียนน้องกู นี่กูก็เพิ่งมารู้วันนี้ว่ามันโดนล้อมานานแล้ว แต่มัน
ไม่กล้าบอกกูเพราะมันอาย"

ทับทิมอดไม่ได้ที่จะกระแทกหนังสือเรียนเล่มหนาลงกับโต๊ะอีกครั้งเพื่อ
ระบายอารมณ์

"อย่าให้กูรู้นะไอ้สัตว์ใครเป็นคนล้อน้องกู เดียวมึงโดนตีแน่"

"..." ทำไมรู้สึกเหมือนโดนหมายหัวซะเอง

"มีไผ่บนหัวใหญ่ขนาดไหนน้องกูก็คนปาววะ มีจิตใจ มีความรู้สึก
ไปล้อเลียนแบบนั้นไม่คิดว่าเค้าจะเสียใจมั้งรีไร"

นี่เป็นหนึ่งในไม่กี่ครั้งที่คนอย่างทับทิมพูดอะไรมีสาระและดูจริงจัง
เพื่อนสนิทของฉันมีสีหน้าที่ดูโกรธมาก

ทำไมจู้ๆ ก็รู้สึกผิด...

"เป็นอะไรมึง ทำตาลอยเสีย"

ทับทิมเห็นฉันเงิบก็เข้ามาเขย่าแขนเรียกสติ

"มึง รุน่เพื่อนๆ ที่เค้ามายกชอชกับกูวันนี้ มึงรู้จักชอชเค้าปะ"

"ไม่รู้อะ ตอนเค้าบอกชอชมึง ทำไมมึงไม่ดูชอชที่อกเค้าล่ะ"

"ก็ตอนนั้นกูไม่ทันคิด"

"ทำไม มึงจะทำอะไร"

"กูอยาก...ขอโทษ" ฉันทรงจุดประสงค์ของตัวเองออกมาเบาๆ แต่ทับทิมที่ได้ยินนั้นอย่างชัดเจนกลับทำหน้าตกใจ

"มึงอยากขอโทษ!? คนอย่างอีดันหยงเนียนะอยากขอโทษคนอื่น อ้าวพระเจ้า!"

"เฮ้ยๆ มึงอย่าเพิ่งนอกเรื่อง มึงว่าพวกเด็ก ม.หก กลับกันไปหมดยัง"

"ก็กลับกันไปเยอะแล้วแหละ มีเหลื้อยู่บ้างประปราย" ทับทิมพูดจบก็บ่นปากไปทางหน้าต่างห้องเรียนชั้นที่สามารถมองเห็นพื้นที่สนามบาสด้านล่างได้ และมันเป็นสถานที่ที่เด็กนักเรียนเกือบทั้งหมดมักจะเข้าไปนั่งรอผู้ปกครองมารับกลับบ้านกัน ไม่ก็วิ่งเล่นอยู่กับเพื่อนหลังเลิกเรียน ฉันทนเข้าไปเกาะหน้าต่างดู กวาดสายตามองไปก็เห็นรุ่นพี่รุ่นอ้วนคนนั้นกำลังแบกกระเป๋านักเรียนหนังใบใหญ่เดินออกจากรั้วโรงเรียนไป

"เฮ้ย นั่นไง!"

ฉันท้องออกมาเสียงดัง และวิ่งตัวปลิวทิ้งกระเป๋านักเรียนกับทับทิมไว้ข้างหลัง ฉันทนสืบขาของบันไดอย่างไวลงไปที่ด้านล่างตึกเรียนเพื่อไปคว้าตัวรุ่นพี่คนนั้นเอาไว้ให้ทัน

"ไม่รู้อะไรจะกล้าขอโทษมัย...แต่ฉันรู้สึกว่าคุณพูดกับเธอแรงไป"

อยากพูดอะไรซักอย่าง อยากบอกรุ่นพี่คนนั้นว่าฉันไม่ได้ตั้งใจล้อเลียนเธอแบบนั้น

ฉันทิ้งออกไปนอกโรงเรียนโดยที่ไม่ได้ใส่รองเท้า มองซ้ายมองขวาดูรอบๆ ก็พบว่ารุ่นพี่คนนั้นหายตัวไปแล้ว ในขณะที่ฝูงผู้คนมากมายต่างเดินตัดหน้าฉันไปมาอย่างพลุกพล่าน

มันทำให้โอกาสที่ฉันจะได้เจอรุ่นพี่คนนั้นริบหรี่ลงไป

"อีดียง ออกมาตัวเปล่าสิมกูเลยนะ!" เสียงของทับทิมเดินตามมาจากด้านหลัง พร้อมกับกระแทกรองเท้านักเรียนของฉันทลงกับพื้น ฉันทใส่รองเท้านักเรียนโดยไม่ได้มองหน้าทับทิม ตายังคงมองตรงไปข้างหน้า เพื่อที่บางทีฉันอาจจะหาร่างอ้วนกลมร่างนั้นเจอ

"หาไม่เจอหรอกมึง นี่มันสี่โมงครึ่งแล้วนะ คนส่วนใหญ่ก็กลับไปหมด"

แล้ว"

"จิ้นเหรอ..." จิ้นหันมารับกระเป๋านักเรียนจากทับทิมและอดมองตรงออกไปด้านหน้าอีกครั้งไม่ได้

"พี่เค้าไม่เป็นไรหรอกน่ามึง นี่ก็วันอาลาแล้ว เขาเป็นว่ามึงกับเค้าก็ให้จบกันแค่นี้แหละ แยกย้ายๆ"

"..."

"ไปแดกไอติมทอดกับกูดีกว่า โคตรหิวของหวานเลย"

ทับทิมไม่รอให้จิ้นได้พูดอะไรต่อ มันจัดการลากตัวจิ้นไปที่ตลาดในซอยถัดไปจากโรงเรียนของเรา ที่นั่นมีร้านของกิน ร้านอาหารตามสั่ง และรถเข็นผลไม้ที่พวกนักเรียนจากละแวกใกล้ๆ มักจะมาเยื่อนฝากท้องกันในช่วงหลังเลิกเรียน ทับทิมพาจิ้นมานั่งกินไอศกรีมทอด แต่ลงท้ายจิ้นก็กินไม่ลงและนั่งมองไปที่ทางเดินซึ่งทอดยาวออกไปยังถนนใหญ่ด้านนอกแทน

ปกติจิ้นจะไม่แคร์กับคำพูดที่ตัวเองพูดออกไปแล้ว ใครจะคิดยังไงจิ้นก็ไม่สน แต่จากเรื่องราวของน้องเพชร ทำให้จิ้นอดกลับมาคิดมากกับสิ่งที่ตัวเองทำลงไปไม่ได้

จิ้นมองไปที่ถนนเล็กๆ ที่อยู่ตรงหน้าร้านไอศกรีมทอด นักเรียนและผู้ปกครอง รวมถึงพนักงานออฟฟิศที่เพิ่งเลิกงานต่างออกมาเดินจ้อแจกัน ขวักไขว่เต็มไปหมด จิ้นยังคงมีความหวังเล็กๆ ว่าจะเห็นร่างอ้วนกลมของรุ่นพี่คนนั้นปรากฏขึ้นตรงหน้า แต่จนเราทานของหวานกันเสร็จแล้ว จิ้นก็ยังไม่เห็นใครที่มีรูปร่างใกล้เคียงกับรุ่นพี่คนนั้นผ่านมาเลย

"อึ้ยหยัง กูกลับบ้านละนะ" ทับทิมพูดกับจิ้นหลังจากเราจ่ายค่าไอศกรีมเรียบร้อยแล้ว แต่จิ้นไม่ได้สนใจเพื่อนรักเลย จิ้นยังคงสอดส่ายสายตามองไปรอบๆ ตัวอย่างไม่สบายใจ

"ยังหาพี่เค้าอยู่อีกเหรอวะ"

"อือ"

"หยุดหาละกลับบ้านเหอะ พรุ้งนี้วิชาอรอนพมีสอบเก็บคะแนนนะ"

"เออ กลับก็กลับ"

ก็หวังว่าพี่จะไม่เป็นไรกับคำพูดของฉันจริงๆ นะ

Chapter 1

เจ็ดปีต่อมา

หนาวจัง...

ทำไมแอร์ในออฟฟิศที่นี้ถึงเย็นขนาดนี้เนี่ย ถ้าฉันได้เข้าทำงานที่นี้จริงๆ
สงสัยต้องพกแจ็กเก็ตมาทิ้งไว้ซักหน่อยแล้วละ

หลังจากสวดสวดสายตาสำรวจสภาพแวดล้อมโดยรอบของออฟฟิศ
แห่งนี้เรียบร้อยแล้ว ฉันก็เหลียวหน้ากลับมามองไปที่ประตูกระจกใสดีไซน์เก๋
ตรงหน้าซึ่งตอนนี้ถูกรุมตอมไปด้วยเหล่าพนักงานหน้าใหม่ที่กำลังรอคอย
เอกสารของตัวเองซึ่งต้องได้รับการเซ็นยินยอมจากบุคคลด้านในเสียก่อน

"เตลีนี่ คนไหนคะ"

"อยู่ี่คะ"

ฉันยกมือขึ้นบอกให้คนที่ขานชื่อของฉันรู้แล้วเอกสารเซ็นรับรองการเข้า
ทำงานก็กลับมาอยู่ในมือของฉันอีกครั้ง ฉันมองลงไปที่แผ่นกระดาษก็พบว่า
ลายเซ็นของใครซักคนถูกเซ็นเพิ่มลงมา แต่พอมองเลยมองไปอีกพบว่ามันก็ยัง
มีช่องว่างสำหรับให้ลงลายเซ็นอีกช่องหนึ่งที่ยังว่างเปล่าอยู่

ยังไม่จบสินะเนี่ย...ฉันยังต้องไปพบใครอีกละ

"เอาล่ะค่ะทุกคน ฟังทางนี้นะคะ"

พีเก้ ซึ่งฉันก็เพิ่งรู้จักเธอเมื่อราวๆ หนึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้เองและน่าจะเป็น

พี่เลี้ยงคอยดูแลเหล่าพนักงานใหม่ทุกคนในวันนี้ปรบมือเรียกความสนใจขึ้น
ฉันกับเพื่อน ๆ น้องใหม่คนอื่น ๆ ของออฟฟิศจึงพร้อมใจกันหันไปให้ความสนใจ
กับเธอแทนกระดาศใบสำคัญที่อยู่ในมือ

"เดี๋ยวลำดับต่อไป พวกเราทุกคนจะต้องเข้าไปพบพี่แสนที่ละคน พี่แสน
บ.ก. บริหารของเราจะเป็นด่านสุดท้ายที่อยากจะขอพบแล้วก็พูดคุยกับน้อง ๆ
ทุกคนก่อนที่จะแต่ละคนจะแยกย้ายกันไปทำงานในแผนกของตัวเอง เข้าใจ
นะคะ" พี่เก้พูดจบก็ยกคิ้วทำรอยยิ้มให้กลุ่มกริมมีเลส নয় ฉันคิดว่าเธอคง
ต้องการให้เราออกอาการขงหัวลูกกับการต้องเข้าไปพบพี่แสนคนนั้นแน่ ๆ

แน่นอนว่าพวกเราเด็กใหม่ต่างพากันออกอาการหัวเกรงและหันมา
สบตายิ้มแห้ง ๆ ใส่กันยกใหญ่เพื่อหากำลังใจให้กับตัวเอง

พี่แสนคนนั้นจะน่ากลัวขนาดไหนกันเชียว

ฉันยกกระดาศขึ้นมาดูชื่อของผู้หญิงคนนี้เต็ม ๆ อีกครั้ง โดยดูจาก
ไต้หวันเว็บที่เว้นว่างไว้สำหรับให้เซ็นลายเซ็น ชื่อเต็ม ๆ ว่า 'แสนเดือน' ลินะ

ชื่อเพราะดีจัง ดูไทยจำเชียว ตำแหน่งของเธอก็คือเป็น บ.ก. นิตยสาร
All Style แห่งนี้ แสดงว่าเธอก็เป็นบอสใหญ่ของที่นี่เลยนะสิ ความจริงฉันเคย
ศึกษาประวัติบุคคลากรของที่นี่มาผ่าน ๆ แล้วนะ แต่เพราะฉันไม่ได้ตั้งใจจะ
เข้ามาทำงานที่นี่ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ฉะนั้นต่อให้พยายามนั่งจำชื่อคนโน้นคนนี้
ให้ตายยังไง ข้อมูลเหล่านั้นก็ไม่ยอมเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของสมองฉันแบบฝัง
แน่นซักที

พอฉันเงยหน้าขึ้นมาอีกทีก็พบว่าพวกพนักงานใหม่ทุกคนต่างพากัน
จับจ้องที่นั่งรอการเข้าไปพบคุณบอสพี่แสนกันหมดแล้ว ฉันได้แต่ทำหน้า
เลอลหลาแล้วมองดูว่ามีเก้าอี้ตรงไหนว่างอยู่มั่ง

"เฮ้ยน้องเตลีนี่ เอ่อ...น้องมีชื่อเล่นมะ ที่นี้เขาเรียกชื่อเล่นกันนะ"

"ชื่อตันหยงค่ะ"

"โอเค น้องตันหยง พี่จะบอกว่าตำแหน่งของน้องตันหยงนะ ค่อนข้าง
ที่จะต้องทำงานใกล้ชิดกับพี่แสนพอสมควร แบบว่าอาจจะต้องเข้าไปคุย
ปรึกษางานด้วยบ่อย ๆ นะ เพราะงั้นพี่แสนก็เลยรีไควสต์มาว่าอยากให้ตำแหน่ง

ของน้องหยงได้เข้าไปคุยเป็นคนสุดท้าย เพื่อว่าจะได้ใช้เวลาคุยรายละเอียดเกี่ยวกับการทำงานได้อย่างเต็มที่หน่อยนะจ๊ะ"

"ไม่มีปัญหาค่ะ"

ต้องเรียกว่าฉันไม่มีสิทธิ์มีปัญหามากกว่าสิ

"เพราะฉันพี่ก็เลยอยากถามน้องต้นหยงดูว่าน้องอยากให้พี่พาทัวร์ดูรอบๆ ออฟฟิศก่อนเพื่อนมั้ย จะได้ฆ่าเวลาไปพลางๆ"

"ถ้าพี่พาหนูทัวร์ออฟฟิศแล้ว...คุณพี่แสนเขาเกิดไม่รับหนูเข้าทำงานล่ะคะ" ฉันถามแบบติดตลกออกไปแต่ในใจก็หวั่นกลัวอยู่ไม่น้อย

"บ้า ไม่นะ ปกติถ้าฝ่ายบุคคลกับหัวหน้าแผนกเขาตกลงรับน้องมาแล้ว ถ้าน้องไม่มีท่าทางเพี้ยนหรือดูเข้ากับพี่แสนไม่ได้จริงๆ ยังไงพี่แสนเขาก็รับอยู่แล้ว นี่แค่เป็นการคุยทำความรู้จักกันเฉยๆ จ๊ะ ไม่ต้องเกร็ง"

"งั้นก็แล้วแต่พี่เก้สะดวกเถอะค่ะ"

"ถ้างั้นเดี๋ยวพี่ให้คนพาเราไปทัวร์ออฟฟิศดีกว่านะอะ ใช้เวลาไม่นานหรอก"

"อะๆ 'ไม่เป็นไรค่ะพี่เก้' แล้วจู่ๆ ก็มีร่างผอมเพรียวที่ฉันคุ้นหน้าคุ้นตาดีวิ่งเข้ามาแทรกกลางระหว่างฉันกับพี่เก้ "ต้นหยงเป็นเพื่อนทับทิมเองค่ะพี่เก้ เดี่ยวทับทิมพาต้นหยงทัวร์ออฟฟิศเองก็ได้ค่ะ พี่เก้อยู่พนักงานใหม่คนอื่นดีกว่า"

"โอ้ เพื่อนน้องทับทิมเองเหรอ" พี่เก้มองฉันกับทับทิมสลับกัน ก่อนที่จะทำการฝากฝังฉันไว้กับเพื่อนรักซึ่งเป็นพนักงานของที่นี้ตั้งแต่ก่อนหน้าแล้ว "งั้นพี่ฝากด้วยนะจ๊ะ"

"ได้เลยค่ะพี่เก้"

แล้วพี่เก้ก็เดินเข้าไปย่ำลำดับคิวของพวกพนักงานใหม่คนอื่นๆ ต่อ ทิ้งให้ฉันยืนถูกเพื่อนซี้สุดที่รักโอบไหล่อยู่ตามลำพังกลางออฟฟิศที่แสนเหงาเหี่ยว

"หายไปไหนมาวะ" ฉันหันไปกระซิบกับทับทิม "ตอนกูมาถึง กูชะเง้อมองหาเมิ่งตั้งนาน จนนี่กูสัมผัสจนถึงด้านสุดท้ายแล้วเนี่ย เพิ่งโผล่หัวมา"

"โทษที กูไปคุยกับลูกค้าข้างนอกมา จู่ๆ ก็เลื่อนเดดไลน์งานขึ้นมากะทันหัน"

นะ"

ทับทิมขอโทษแล้วเขย่าแขนฉันเบาๆ เป็นการจ้อ ฉันจึงแก้มองกลับตาแต่ก็ไม่ได้ทำท่าที่โกรธเคืองจริงจังอะไร ระหว่างนั้นजू เพื่อนของฉันก็ถอยหลังออกมาทำสะพานและยื่นมองฉันด้วยใบหน้าที่ยิ้มๆ

"อะไรของมึง มองอะไร"

"สุดท้ายมึงก็มายืนตรงนี้ได้"

"..."

"กูเห็นว่ามึงจะดี๊โอไม่ยอมมาทำงานกับกูซะแล้ว"

"ก็กูมายืนอยู่ตรงนี้แล้วไง" ฉันผายมืออย่างผู้ไม่มีทางเลือกทางอื่นอีก

"สรุปก็คือว่าต้องรอไปอีกปีสินะ"

"อ้อ...ทุนจะมาอีกทีก็กันยาปีหน้านะ" ฉันพูดแล้วก็ถอนหายใจกับสิ่งที่ตัวเองคาดหวังและเพิ่งจะพลาดไป

การสอบทุนปริญญาโท...

ขอทำความเข้าใจก่อนหน้านี้น้อยก็แล้วกัน ว่าทำไมฉันถึงได้มาอยู่ในออฟฟิศกองบรรณาธิการนิตยสารชื่อดังของเมืองไทยได้

หลังจากเรียนจบมัธยมปลาย ฉันก็เข้าเรียนในคณะอักษรศาสตร์ในมหาวิทยาลัยรัฐแห่งหนึ่ง และจบมาด้วยเกรดเฉลี่ยเกียรตินิยมอันดับสองอย่างที่รู้กันว่าฉันเป็นคนเรียนเก่ง ถ้าฉันได้ตั้งใจทำอะไรสักอย่าง ฉันไม่เคยเป็นรองใคร แม้กับยายที่เป็นคนเลี้ยงดูปู่เสื่อฉันมาภาคภูมิใจในตัวฉันใหญ่ในวันที่ได้รับปริญญา ฉันเองก็มีความสุขที่ได้เห็นคนในครอบครัวยิ้มแก้มปริ

แต่ฉันจะมีความสุขกว่านี้ ถ้าได้เรียนในคณะที่ตัวเองอยากเรียนจริงๆ

ความจริงฉันอยากเรียนต่อคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มากกว่า ฉันอยากเรียนออกแบบ พวกงานวาดๆ เขียนๆ ละเลงสีคืองานที่ฉันใฝ่ฝัน การเป็นนักออกแบบ พวกกราฟิกดีไซน์ วาดภาพประกอบ อาร์ตไดเรกเตอร์ทำนองนั้น แต่สุดท้ายฉันก็พ่ายแพ้ต่อลูกตื้อของแม่ตัวเองที่อยากให้ลูกสาวเรียนอักษรมาก และฉันก็เป็นพวกประเภทมีจุดอ่อนว่าถ้าเห็นแม่กับยายทำหน้าที่ไหน

เจ็บปวดหรือจะร้องไห้เมื่อไหร่ฉันที่ปกติมันจะแข็งและไม่ค่อยยอมใครก็จะอ่อนน้อมยอมทำตามทุกอย่างที่ทั้งสองต้องการทันที สุดท้ายฉันก็ยอมเรียนในสิ่งที่แม่อยากให้ฉันเรียน

เมื่อปริญญาตรีผ่านไป แล้วฉันได้เรียนในสิ่งที่แม่อยากให้เรียนจนประสบผลสำเร็จเรียบร้อย ก็ได้เวลาทำในสิ่งที่ตัวเองต้องการจริงๆ เสียที

ขึ้นกว่าในการเรียนรู้ต่อจากปริญญาตรีก็คือปริญญาโท มันคือความฝันของฉันที่จะได้ไปเรียนต่อปริญญาโทที่ประเทศอังกฤษ ที่นั่นมีมหาวิทยาลัยเจ๋งๆ ด้านการออกแบบอยู่เต็มไปหมด ฉันไปสอบทุนเรียนต่อปริญญาโทไว้แล้ว ฉันเล็งมหาวิทยาลัยที่นั่นไว้แล้วด้วย ฉันพร้อมแล้วที่จะไปเรียนรู้สิ่งที่ฉันอยากเรียนจริงๆ ช่วงที่เรียนปริญญาตรีฉันก็แอบเก็บเงินไปเรียนคอร์สวาดรูปพื้นฐานและการออกแบบต่างๆ ให้ตัวเองมีทักษะพื้นฐานด้านนี้เพื่อเอาไปต่อยอดได้โดยไม่แพ้คนที่จบตรงสายด้านนี้มา แว่ตาฉันมันเป็นประกายทุกครั้งเมื่อนึกภาพตัวเองได้ไปเดินเจดฉายเข้าห้องเรียนของมหาวิทยาลัยที่นั่น และได้ประชันฝีมือการออกแบบกับพวกเพื่อนนักเรียนชาวต่างชาติฝีมือเจ๋งๆ

แต่ดูเหมือนฟ้าจะไม่เข้าข้างฉันซักเท่าไร

ฉันสอบไม่ติด...

บวกกับปริมาณผู้สมัครที่มีเยอะกว่าปีที่แล้วๆ มา ทำให้ฉันพลาดโอกาสที่จะได้บินไปเรียนในสิ่งที่ชอบในปีนี้ หลังจากผิดหวังกับความฝันเพียงหนึ่งเดียว ฉันก็กลับมานั่งซึมในห้องนอนอยู่สองสามวัน คิดทบทวน ร้องไห้ นอนหลับไม่กินข้าวกินปลา ก่อนจะต้องลุกขึ้นและเดินหน้าต่อไป

ฉันต้องหางานทำ

แต่เพราะก่อนหน้านี้ฉันไปทุ่มเทให้กับความฝันในการไปเรียนต่อซะหมด ทำให้พอฉันต้องหันหน้ากลับมาองสิ่งที่ไม่เคยเสียแถมอย่างการหางานทำ ก็เลยเกิดการสมองเบลอๆ ไม่รู้ว่าตัวเองอยากทำงานอะไร แล้วงานแบบไหนคืองานที่ฉันชอบ

แต่ในโชคร้ายก็ยังมียุคดี นั่นคือการที่ฉันมีเพื่อนอย่างทับทิม ทันทีที่ทับทิมรู้ว่าฉันกำลังหางานประจำทำ เพื่อนซี้ของฉันก็รีบส่งลิงก์รับสมัครงาน

ของที่ทำงานตัวเองให้ฉันอ่านทันที ในตอนแรกฉันเปิดอ่านด้วยความรู้สึกที่ว่างเปล่า แต่พอได้เห็นรายละเอียดงานแล้วก็เกิดความสนใจขึ้นมาไม่น้อย

TUBTIM : มันอาจจะไม่ใช่งานออกแบบวาดๆ เขียนๆ แบบที่มึงชอบทำ แต่กูเห็นมันเขียนว่าใช้ความคิดสร้างสรรค์ด้วย มึงเองก็จบอักษรมา บางทีมึงน่าจะลองมาสมัครดูนะหยง

นี่คือหนึ่งในข้อความที่ทัปทิมพยายามพิมพ์กล่อมฉันให้มาทำงานกับเธอให้ได้

และเพราะแบบนี้แหละ ฉันถึงได้มายืนจังก้าอยู่ในออฟฟิศกองบรรณาธิการ นิตยสารแฟชั่นชื่อดังอยู่แบบนี้

"หยุดทำหน้าเศร้าได้แล้ว ปะ เดียวกูจะสวมบทเป็นไกด์สาวพราวเสน่ห์พา มึงทัวร์ออฟฟิศเอง"

"เออ"

ฉันรับค่าง่ายๆ แล้วก็ยอมให้เพื่อนซี้ลากแขนพาเดินชมบรรยากาศรอบๆ ออฟฟิศ

ทัปทิมพาฉันเดินดูห้องประชุมทุกห้อง โชนทำงานของแผนกแต่ละแผนก ซึ่งจะถูกจัดแยกไปตามชั้นของตึกซึ่งมีทั้งหมดห้าชั้น ตึกที่นี้เหมือนจะดูใหญ่ แต่ความจริงก็กะทัดรัดดี ไม่ได้อลังการเวอร์วังอะไร ด้วยความที่นิตยสาร All Style เป็นนิตยสารที่อยู่ภายใต้สำนักพิมพ์ Clayton ซึ่งเป็นสำนักพิมพ์เจ้าของนิตยสารและวารสารชื่อดังมากมายในประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้าน แถมเพิ่งจะก่อตั้งได้ไม่นานด้วย ทำให้ออฟฟิศของที่นี่ถูกสร้างแยกออกมาอีกตึกจากตึกแม่ของสำนักพิมพ์ใหญ่อย่างที่เราเห็น

"ห้องนี้เขาเรียกห้องสติแตก"

"ฮะ?"

"ห้องสติแตก"

หลังจากพาฉันเดินทัวร์ดูทุกชั้นของตึกเรียบร้อยแล้ว เราสองคนก็กลับขึ้น

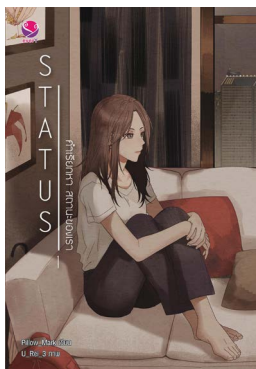
มายังชั้นที่เป็นส่วนออฟฟิศหลักของกองบรรณาธิการ ทับทิมพาฉันเดินไปหยุดยืนอยู่หน้าประตูห้องห้องหนึ่งซึ่งตั้งแอบอยู่ในซอกทางเดินของออฟฟิศ

"ห้องอะไรของมึงวะ ชื่ออะไรหลาด"

"ตอนนี้มึงอาจจะมองว่าประหลาด แต่เดี๋ยวพอได้ลงมือทำงาน มึงก็จะได้เข้ามาใช้ห้องนี้ กูเชื่อ" ทับทิมหัวเราะใส่หน้าฉันแล้วก็ผลักประตูเปิดเข้าไปพอเราสองคนเข้าไปในห้อง ทับทิมก็เปิดไฟ

แล้วภาพสิ่งที่อยู่ภายในห้องสติแตกอะไรนี่ก็ทำฉันอ้าปากขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623945.html>